RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

20. juni 2001 *

I sag T-188/99,

Euroalliages, Bruxelles (Belgien), ved avocats D. Voillemot og O. Prost, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber først ved N. Khan, derefter V. Kreuschitz, som befuldmægtigede, bistået af barrister A.P. Bentley, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse 1999/426/EF af 4. juni 1999 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Egypten og Polen (EFT L 166, s. 91),

* Processprog: fransk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A.W.H. Meij, og dommerne K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger og J. Pirrung,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 13. december 2000,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Som følge af en klage, som sagsøgeren indgav i december 1990, vedtog Kommissionen den 30. juni 1992 forordning nr. 1808/92 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Polen og Egypten (EFT L 183, s. 8).

Ved Rådets forordning (EØF) nr. 3642/92 af 14. december 1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Polen og Egypten og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 369, s. 1) blev tolden på det pågældende produkt fastsat til 32%.

Kommissionen godtog de pristilsagn, som en egyptisk eksporterende producent og en polsk eksporterende producent fremkom med (jf. afgørelse 92/331/EØF af 30.6.1992 og afgørelse 92/572/EØF af 14.12.1992 om godtagelse af tilsagn fra henholdsvis en egyptisk producent og en polsk producent som led i antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Polen og Egypten, henholdsvis EFT L 183, s. 40, og EFT L 369, s. 32).

Endelige antidumpingforanstaltninger blev også indført på import af ferrosilicium med oprindelse i andre lande dels ved Rådets forordning (EF) nr. 3359/93 af 2. december 1993 om ændring af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, Kasakhstan, Ukraine, Island, Norge, Sverige, Venezuela og Brasilien (EFT L 302, s. 1), dels ved Rådets forordning (EF) nr. 621/94 af 17. marts 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Sydafrika og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 77, s. 48).

Kommissionen offentliggjorde den 21. december 1996 en meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen fra Egypten og Polen (EFT C 387, s. 3), i henhold til hvilken tilsagnet fra den egyptiske eksporterende producent ville udløbe den 5. juli 1997, og tilsagnet fra den polske eksporterende producent samt den antidumpingtold, der var indført ved forordning nr. 3642/92, ville udløbe den 20. december 1997.

6 Efter offentliggørelsen af denne meddelelse indgav sagsøgeren den 28. marts 1997 en anmodning om en fornyet undersøgelse af de ophørende foranstaltninger i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«).

7 Kommissionen fastslog efter høring af Det Rådgivende Udvalg, at der forelå tilstrækkelige beviser til at begrunde indledningen af en fornyet undersøgelse i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, og den offentliggjorde en meddelelse om indledning af en sådan procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1997 C 204, s. 2) og iværksatte en undersøgelse. Dumpingundersøgelsen omfattede perioden fra den 1. juli 1996 til den 30. juni 1997 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af den forvoldte skade omfattede perioden fra 1993 til udgangen af undersøgelsesperioden.

8 De foranstaltninger, der var indført ved forordning nr. 3642/92, forblev i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, i kraft, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse forelå.

9 Kommissionen underrettede den 1. februar 1999 sagsøgeren om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen påtænkte at anbefale, at proceduren afsluttedes, uden at der blev truffet foranstaltninger.

10 Da sagsøgeren gjorde indsigelse mod denne afslutning, gentog Kommissionen sin stillingtagen i en skrivelse til sagsøgeren af 25. marts 1999.

11 Kommissionen vedtog den 4. juni 1999 afgørelse 1999/426/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Egypten og Polen (EFT L 166, s. 91, herefter »den anfægtede afgørelse«).

12 Kommissionen har i 14. betragtning til afgørelsen anført, at »spørgsmålet om dumpning ikke undersøges nærmere« i betragtning af undersøgelsesresultaterne vedrørende EF-erhvervsgrenens situation og fornyet skade.

13 Hvad angår situationen på fællesmarkedet for ferrosilicium har Kommissionen anført, at EF-erhvervsgrenen har draget fordel af gældende antidumpingforanstaltninger, som har tjent deres formål ved at afhjælpe den skade, der forårsagedes af importen fra Egypten og Polen. Hvad angår sandsynligheden for fortsat eller fornyet skade har Kommissionen anført, at det ikke er sandsynligt, at der forsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis foranstaltningerne vedrørende importen fra disse to lande bortfalder.

14 Den anfægtede afgørelse blev meddelt sagsøgeren den 1. juli 1999.

15 Sagsøgeren har ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 20. august 1999 anlagt nærværende sag.

16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 13. december 2000.

Parternes påstande

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

19 Kommissionen er af den opfattelse, at sagen bør afvises — uden at den dog formelt har fremsat en formalitetsindsigelse, og til trods for at den har erkendt, at sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede afgørelse — idet sagsøgeren ikke har søgsmålsinteresse.

20 Kommissionen har først redegjort for, at den i den anfægtede afgørelse har anført, at sagsøgeren kunne indgive en ny klage, hvis dens situation forværredes som følge af dumpingimport, og at en sådan klage ikke er indgivet.

21 Kommissionen har dernæst anført, at hvis Retten annullerer den anfægtede afgørelse, har sagsøgeren, der har påberåbt sig forhold, som fandt sted efter undersøgelsesperioden, interesse i at indgive en ny klage med henblik på, at disse forhold tages i betragtning.

22 Kommissionen har endelig — i modsætning til det af sagsøgeren anførte — gjort gældende, at en annullation af den anfægtede afgørelse hverken vil medføre, at de foranstaltninger, der var gældende den 1. juli 1999, igen vil træde i kraft, eller at et forslag om disse foranstaltningers opretholdelse vil blive tilsendt Rådet. Kommissionen har i den forbindelse henvist til bestemmelserne i artikel 1 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen under WTO«), hvorefter antidumpingforanstaltninger kun kan træde i kraft på grundlag af en undersøgelse, der er gennemført i overensstemmelse med denne aftale.

23 Sagsøgeren har ikke bestridt, at virksomheden har mulighed for at indgive en ny klage. Sagsøgeren er imidlertid af den opfattelse, at grundforordningens artikel 11, stk. 2, indeholder en særlig bestemmelse, hvorefter EF-erhvervsgrenen kan drage fordel af, at antidumpingforanstaltningerne opretholdes ved udløbet af deres gyldighedsperiode, når det påvises, at der sandsynligvis igen vil finde skadevoldende dumping sted. Sagsøgeren er af den opfattelse, at Kommissionen skal anvende denne bestemmelse fuldt ud.

24 Ifølge sagsøgeren er konsekvenserne af, at den anfægtede afgørelse annulleres, ikke de samme som konsekvenserne af, at der indgives en ny klage.

25 Sagsøgeren er desuden af den opfattelse, at Kommissionens synspunkt indebærer, at EF-erhvervsgrenen fratages enhver retlig beskyttelse i forbindelse med afslutningen af en procedure for en fornyet undersøgelse.

Rettens bemærkninger

26 Et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kan ifølge fast retspraksis kun admitteres, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den pågældende retsakt annulleres. En sådan interesse forudsætter, at en annullation af den pågældende retsakt i sig selv kan have retsvirkninger (Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 59 og 60, og de deri nævnte afgørelser).

27 I denne sag vil en annullation af den anfægtede afgørelse have retsvirkninger i flere henseender. For det første bestemmes det i artikel 231 EF, at den anfægtede retsakt erklæres ugyldig, når et annullationssøgsmål findes berettiget. Annullation af afgørelsen om afslutning af proceduren for den fornyede undersøgelse, der er indledt på sagsøgerens anmodning, har derfor i overensstemmelse med

grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, som følge, at de foranstaltninger, der er taget op til fornyet undersøgelse, forbliver i kraft indtil procedurens afslutning. Et sådant resultat er ikke i strid med artikel 1 i antidumpingaftalen under WTO. Annullation af den anfægtede afgørelse bringer nemlig på ny de foranstaltninger i anvendelse, der oprindeligt blev truffet på grundlag af en almindelig undersøgelse, hvilken ikke svarer til den anvendelse af antidumpingforanstaltninger uden en forudgående undersøgelse, der er forbudt ved den nævnte aftales artikel 1.

8 For det andet bestemmes det i artikel 233 EF, at den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Retten har i den forbindelse i dom af 15. oktober 1998, sag T-2/95, Industrie des poudres sphériques mod Rådet (Sml. II, s. 3939, præmis 87-95), udtalt, at Kommissionen i medfør af artikel 233 EF har valget mellem enten at genoptage proceduren på grundlag af samtlige de retsakter vedrørende proceduren, der ikke er berørt af den ugyldighed, som Retten har fastslået, eller at foretage en ny undersøgelse, der angår en anden referenceperiode, på den betingelse, at grundforordningens betingelser overholdes. Disse to tilfælde omhandler imidlertid en fornyet undersøgelse ved foranstaltningernes udløb i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, og ikke en undersøgelse, der som følge af en ny klage indledes i overensstemmelse med grundforordningens artikel 5, stk. 1.

9 Kommissionens argumentation i den foreliggende sag indebærer endelig — hvilket Kommissionen selv har erkendt — at klagernes adgang til at klage over afgørelser om at afslutte en fornyet undersøgelse i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, udelukkes, hvilket således i betydeligt omfang begrænser muligheden for kontrol af sådanne afgørelsers lovlighed. En sådan opfattelse af søgsmålsinteressen er uforenelig med de procesrettigheder, som producenterne i Fællesskabet har i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, der indebærer en klageadgang mod den afgørelse, der vedtages ved afslutningen af proceduren for en fornyet undersøgelse.

10 Det kan således ikke benægtes, at sagsøgeren har søgsmålsinteresse i den foreliggende sag.

Realiteten

31 Sagsøgeren har som eneste anbringende gjort gældende, at grundforordningens artikel 11, stk. 2, er blevet tilsidesat, og nærmere bestemt, at der er begået et åbenbart fejlskøn vedrørende sandsynligheden for fornyet skade. Den første del af dette anbringende vedrører en tilsidesættelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på fornyede undersøgelser, der indledes i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, hvorimod sagsøgeren i anden del af anbringendet er fremkommet med specifikke klagepunkter mod Kommissionens skøn over de faktiske omstændigheder i den anfægtede afgørelse.

Tilsidesættelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på fornyede undersøgelser, som indledes i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2

32 Sagsøgeren har for det første kritiseret Kommissionen for at have begået en retlig fejl hvad angår anvendelsen af kriterierne for vurderingen af sandsynligheden for fornyet skade, og for det andet for med urette at være af den opfattelse, at forhold, der vedrører en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, ikke kan tages i betragtning.

Kriterierne for vurderingen af sandsynligheden for fornyet skade

— Parternes argumenter

33 Sagsøgeren er af den opfattelse, at det af grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, er muligt at udlede de relevante kriterier, hvorpå sandsynligheden for fornyet skade kan understøttes. Disse kriterier består for det første i beviset for, at der fortsat finder dumping sted, for det andet i beviset for, at afhjælpningen af de

skadelige virkninger helt eller delvist skyldes, at der foreligger foranstaltninger, og for det tredje i beviset for, at eksportørernes situation eller markedsvilkårene er således, at det er sandsynligt, at der vil finde yderligere skadevoldende dumping sted. Sagsøgeren har fremhævet, at disse tre kriterier er alternative og ikke kumulative, og at de ikke er de eneste forhold, der giver mulighed for at vurdere, om fornyet skade er sandsynlig. Sagsøgeren har præciseret, at de kriterier, der anvendes ved indledningen af en fornyet undersøgelse i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, ikke kan være forskellige fra de kriterier, der anvendes ved afgørelsen af, om rettigheder skal opretholdes i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit.

34 Sagsøgeren er af den opfattelse, at de to første af de tre kriterier i grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, er opfyldt i den foreliggende sag, idet Kommissionen har erkendt, at der fortsat fandt dumping sted, og at de omhandlede foranstaltninger afhjalp de skadelige virkninger.

35 Det følger heraf efter sagsøgerens opfattelse, at Kommissionens skønsbeføjelse ved gennemførelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 2, i denne sag er »afgrænset«. Ifølge sagsøgeren skal Kommissionen, da sagsøgeren havde fremlagt det første skrift mod fuldt bevis vedrørende det tredje kriterium, under behandlingen af eksportørernes situation og markedsvilkårne fremføre forhold, der kan begrunde en tilsidesættelse af det foreløbige bevis med henblik på at konkludere, at foranstaltningerne skal ophæves.

36 Sagsøgeren er vedrørende dette tredje kriterium af den opfattelse, at bestemmelserne i grundforordningens artikel 3, stk. 9, om begrebet »trussel om væsentlig skade« kan være nyttige med henblik på bedre at forstå begrebet »sandsynlig fornyet skade«. Sagsøgeren har anført, at disse bestemmelsers relevans bekræftes i Rettens dom af 2. maj 1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet (Sml. II, s. 1381), og i Domstolens dom af 10. februar 1998, sag C-245/95 P, Kommissionen mod NTN Corporation og Koyo Seiko (Sml. I, s. 401), der vedrørte Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1), hvis artikel 15, uden at der er

anvendt de samme udtryk, allerede omhandlede begreberne i grundforordningens artikel 11, stk. 2. Endvidere er den amerikanske lovgivning om fornyet undersøgelse ved foranstaltningers udløb et hensigtsmæssigt element ved vurderingen af »omstændighederne for eksportørerne og markedsvilkårene«, idet den henviser til en række »indicer«, der ved afslutningen af en fornyet undersøgelse kan anvendes til at afgøre, om betingelserne for foranstaltningernes opretholdelse er opfyldt. Sagsøgeren er af den opfattelse, at de indicier, der er nævnt i den amerikanske lovgivning, med fordel kan supplere de begreber, der som eksempler er nævnt i grundforordningens artikel 11, stk. 2.

37 Kommissionen har erkendt, at den i sin skrivelse af 25. marts 1999 bekræftede, at der fortsat fandt dumping sted i undersøgelsesperioden, men har understreget, at den ikke undersøgte dette spørgsmål i den anfægtede afgørelse. Kommissionen har anfægtet sagsøgerens synspunkt om, at det forhold, at der i denne sag fortsat fandt dumping sted, gør fornyet skade sandsynlig.

38 For så vidt angår beviset for, at eksportørernes situation eller markedsvilkårene har en sådan karakter, at de giver anledning til at formode, at der vil finde yderligere skadevoldende dumping sted, er Kommissionen af den opfattelse, at der skal skelnes mellem de tilfælde, hvor der fortsat er forvoldt skade til trods for foranstaltningerne, og de tilfælde, hvor de skadelige virkninger er afhjulpet ved foranstaltningerne. Hvis der fortsat finder skadevoldende dumping sted til trods for antidumpingforanstaltningerne, kan det ikke komme på tale at lade foranstaltningerne udløbe. Hvis derimod antidumpingforanstaltningerne har afhjulpet de skadelige virkninger, mens de har været i kraft, er det Kommissionens opfattelse, at den er forpligtet til at undersøge, om det alligevel er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne for at afværge, at der igen finder dumping sted, der påfører EF-erhvervsgrenen skade. Kommissionen er af den opfattelse, at den skal tage hensyn til enhver forbedring i EF-erhvervsgrenens situation, der skyldes antidumpingforanstaltningernes indførelse.

39 Kommissionen har anført, at der er en klar forskel mellem tilfældet i grundforordningens artikel 3, stk. 9 (trussel om skade), og tilfældet i grundforordningens artikel 11, stk. 2 (fornyet skade). Sagsøgeren kan derfor ikke påberåbe sig en analogi mellem disse to bestemmelser, navnlig idet det er meget svært at føre

bevis for en trussel om skade, og idet institutionerne kun i et meget få tilfælde har truffet antidumpingforanstaltninger på grundlag af en sådan trussel.

40 Kommissionen har under retsmødet præciseret, at begrebet skade i grundforordningens artikel 11, stk. 2's forstand omfatter det tilfælde, at der foreligger en trussel om skade. Kommissionen er imidlertid af den opfattelse, at det tilfælde, hvor antidumpingforanstaltningernes udløb medfører, at der igen vil foreligge en sådan trussel, er af teoretisk karakter. Undersøgelsen vedrører i praksis altid sandsynligheden for fornyet skade.

— Rettens bemærkninger

41 Endelige antidumpingforanstaltninger udløber i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, fem år efter indførelsen heraf, »medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade«.

42 Det fremgår dels af denne ordlyd, at en foranstaltnings opretholdelse afhænger af resultatet af en vurdering af følgerne af dens udløb, altså af en forudsigelse, der bygger på hypoteser vedrørende markedssituationens fremtidige udvikling, og dels, at den blotte mulighed for, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, ikke er tilstrækkelig til at begrunde, at en foranstaltning opretholdes, idet det er en betingelse, at det fastslås, at det er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade.

43 Det er i denne forbindelse uden betydning, at den franske version af grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, i modsætning til de andre sprogversioner ikke anvender udtrykket »sandsynlig« eller »sandsynlighed«.

44 Grundforordningen skal fortolkes på baggrund af antidumpingaftalen under WTO (jf. Rettens dom af 27.1.2000, sag T-256/97, BEUC mod Kommissionen, Sml. II, s. 101, præmis 66 og 67), hvis artikel 11.3 bestemmer, at endelig antidumpingtold ophæves senest på femårsdagen for indførelsen heraf, »medmindre myndighederne som led i en fornyet undersøgelse [...] fastslår, at der formentlig fortsat eller igen vil blive forvoldt skade som følge af dumpingimport, hvis tolden bortfalder«. I den forbindelse indebærer anvendelsen af verberne »établir« og »favoriser« i den franske version af grundforordningen, at foranstaltningerne kun kan opretholdes, hvis en fornyet undersøgelse godtgør, at foranstaltningernes ophør vil skabe gunstige betingelser for, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade. Det er således ikke et krav, at det er bevist, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, men blot at der er en sandsynlighed herfor. Den franske version af grundforordningen indeholder dermed ligeledes et stiltiende krav om sandsynlighed.

45 Parterne er i denne sag enige om, at de skadelige virkninger blev afhjulpet, mens de pågældende foranstaltninger var i kraft. Kommissionen skulle derfor undersøge sandsynligheden for fornyet skade.

46 En sådan undersøgelse forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske spørgsmål, med hensyn til hvilke fællesskabsinstitutionerne har et vidt skøn. Den retslige prøvelse af denne vurdering må derfor begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. Rettens dom af 30.3.2000, sag T-51/96, Miwon mod Rådet, Sml. II, s. 1841, præmis 94).

47 Det bemærkes herefter, at grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, første punktum, hvori betingelserne for opretholdelse af antidumpingforanstaltninger er fastsat, indeholder et krav om, at det skal være sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, men at det ikke udtrykkeligt præciseret, hvilke faktorer fællesskabsmyndighederne skal tage i betragtning ved vurderingen af denne sandsynlighed.

48 Grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, bestemmer derimod:

»En fornyet undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. At der foreligger sandsynlighed herfor, kan f.eks. fremgå af beviser for, at der fortsat finder dumping sted og forvoldes skade, eller beviser for, at når de skadelige virkninger er afhjulpet, skyldes det helt eller delvis, at der foreligger foranstaltninger, eller beviser for, at omstændighederne for eksportørerne eller markedsvilkårene har en sådan karakter, at de giver anledning til at formode, at der vil finde yderligere skadevoldende dumping sted.«

49 Det fremgår af ordlyden, at bestemmelsen ikke har til formål at præcisere betingelserne for foranstaltningernes opretholdelse, men betingelserne for at indlede en fornyet undersøgelse ved foranstaltningernes udløb, når der indgives en anmodning herom på vegne af EF-erhvervsgrenen. Disse betingelser undersøges på grundlag af de forhold, der er fremlagt til støtte for anmodningen. De tre kriterier, der fremgår som eksempler i grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, andet punktum, er i denne forbindelse alternative og ikke kumulative.

50 På grundlag af disse betragtninger skal der tages stilling til sagsøgerens synspunkt om, at disse tre kriterier er relevante for vurderingen af, om foranstaltningerne i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, bør opretholdes.

51 Det skal indledningsvis præciseres, at grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, uanset uklarheden i den franske tekst, ikke skal forstås således, at det er et krav, for at der kan indledes en fornyet undersøgelse, at sandsynligheden for, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, støttes på et »bevis« for en af de tre situationer i bestemmelsens andet punktum. De tre situationer i dette punktum skal nemlig fortolkes i lyset af samme afsnits første punktum, hvorefter

en fornyet undersøgelse indledes, når anmodningen herom indeholder »tilstrækkelige beviser« for, at der sandsynligvis fortsat eller igen vil blive forvoldt skade. Grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, andet punktum, har til formål at give eksempler på relevante beviser. Det følger således af opbygningen af grundforordningens artikel 11, stk. 2, at det er tilstrækkeligt, for at en fornyet undersøgelse kan indledes, at EF-erhvervsgrenens anmodning støttes på beviser for, at en af de tre situationer i andet afsnits andet punktum foreligger.

52 Det følger heraf for så vidt angår den første situation, at en fornyet undersøgelse skal indledes, når der fremlægges tilstrækkelige beviser for, at der fortsat finder dumping sted med deraf følgende skade, uden at det er nødvendigt, at dette allerede er fastslået. Det forhold, at der foreligger sådanne beviser, kan imidlertid ikke foregribe resultatet af den fornyede undersøgelse. Kommissionen har derimod med rette anført, at det ikke kan komme på tale at lade foranstaltningerne udløbe, hvis det, inden den fornyede undersøgelse indledes, er fastslået, at der fortsat finder dumping sted med deraf følgende skade. Dette er imidlertid ikke tilfældet i denne sag, idet de omhandlede foranstaltninger afhjalp de skadelige virkninger.

53 For så vidt angår den anden situation skal der naturligvis indledes en fornyet undersøgelse, når anmodningen indeholder tilstrækkelige beviser for, at afhjælpningen af de skadelige virkninger helt eller delvist skyldes, at der foreligger foranstaltninger. Det forhold, at de skadelige virkninger er afhjulpet, giver imidlertid ikke i sig selv mulighed for at konkludere, at fornyet skade er sandsynlig, hvis foranstaltningerne udløber. Hvis dette var tilfældet, ville antidumpingforanstaltninger aldrig kunne udløbe, hvis de har opfyldt deres mål ved at afhjælpe de skadelige virkninger.

54 Den tredje situation henviser udtrykkeligt til sandsynligheden for, at der vil finde yderligere skadevoldende dumping sted. Det er imidlertid ikke nødvendigt, for at en fornyet undersøgelse kan indledes, at det faktisk er fastslået, at eksportørernes situation og markedsvilkårene gør det sandsynligt, at der igen vil finde skadevoldende dumping sted. Anmodningen om en fornyet undersøgelse skal

blot indeholde beviser, der kan begrunde en behandling heraf. For at foranstaltningerne kan opretholdes, skal de omstændigheder, hvoraf denne sandsynlighed følger, derimod i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, være fastslået på grundlag af resultaterne af en undersøgelse.

55 Det følger af denne gennemgang af grundforordningens artikel 11, stk. 2, at de tre situationer, der er omhandlet i andet afsnit, ikke i sig selv er kriterier for vurderingen af sandsynligheden for fornyet skade i bestemmelsens første afsnits forstand.

56 Den fortolkning, at betingelserne for indledningen af en fornyet undersøgelse ikke må forveksles med de betingelser, der kan begrunde en opretholdelse af foranstaltningerne, er bekræftet i dommen i sagen NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet (præmis 58-60), nævnt ovenfor i præmis 36, og i dommen i sagen Kommissionen mod NTN Corporation og Koyo Seiko (præmis 41 og 42), nævnt ovenfor i præmis 36, der blev afsagt vedrørende artikel 14 og 15 i forordning nr. 2423/88. Det bemærkes hertil, at artikel 15 i forordning nr. 2423/88, der regulerer fornyede undersøgelser ved foranstaltningers udløb, adskiller sig fra grundforordningens artikel 11 derved, at den kun udtrykkeligt fastsætter betingelserne for indledningen af en fornyet undersøgelse og derfor ikke udtrykkeligt angiver de betingelser, hvorunder foranstaltningerne kan opretholdes. Både Domstolen og Retten har udtalt, at indledningen af en fornyet undersøgelse ikke er underlagt kriterierne for, hvorvidt foranstaltningerne skal opretholdes. Dette ræsonnement gælder så meget desto mere for grundforordningen, idet denne udtrykkeligt fastsætter de betingelser, hvorunder foranstaltningerne kan opretholdes.

57 Hertil skal tilføjes, at både grundforordningen og antidumpingaftalen under WTO fastsætter strenge betingelser for opretholdelse af foranstaltninger, idet det er et krav, at myndighederne på grundlag af en undersøgelse positivt har fastslået, at det er sandsynligt, at der igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade.

58 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan påstå, at Kommissionen er forpligtet til at foreslå, at de pågældende foranstaltninger opretholdes, når den har efterprøvet de to første kriterier i grundforordningens artikel 11, stk. 2, andet afsnit, og der foreligger foreløbige beviser for det tredje kriterium, som Kommissionen ikke har modbevist.

59 Det bemærkes dernæst vedrørende bestemmelserne i grundforordningens artikel 3, stk. 9, og antidumpinglovgivningen i USA, som efter sagsøgerens opfattelse er relevante for afgrænsningen af kriterierne for vurderingen af sandsynligheden for fornyet skade, at Kommissionen skal vurdere situationen på markedet i sin helhed, når den undersøger, om der foreligger en sådan sandsynlighed. Valget af, hvilke kriterier der skal anvendes ved denne vurdering, er i hver enkelte tilfælde omfattet af Kommissionens skønsbeføjelse. Retten kan således kun tilsidesætte dette valg i tilfælde af et åbenbart fejlskøn.

60 Sagsøgerens eneste præcise kritik i denne henseende er imidlertid fremsat i replikken og vedrører spørgsmålet om, hvorvidt der er taget hensyn til omfanget af den dumping, der er konstateret i undersøgelsesperioden. Dette klagepunkt undersøges nedenfor i præmis 115-118.

61 Ud over dette specifikke punkt har sagsøgeren ikke påberåbt sig, at der er begået åbenbare fejl vedrørende valget af kriterier, som Kommissionen har taget hensyn til i den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren har heller ikke anført, hvorved resultatet af vurderingen af en fornyet skade kunne have været anderledes, hvis Kommissionen havde taget hensyn til kriterierne i grundforordningens artikel 3, stk. 9, eller i USA's lovgivning.

62 Sagsøgerens bemærkninger, der generelt vedrører de kriterier, der kan tages i betragtning ved afgørelsen af, om fornyet skade er sandsynlig, kan derfor ikke i denne sag påvirke den anfægtede afgørelses gyldighed.

Hensyntagen til forhold, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden.

— Parternes argumenter

63 Sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for ikke at have taget hensyn til forhold, der lå efter undersøgelsesperioden, der udløb den 30. juni 1997, i forbindelse med undersøgelsen af sandsynligheden for, at der igen ville finde dumping sted med deraf følgende skade. Da vurderingen vedrører en fremtidig hændelse, er det berettiget at tage hensyn til disse forhold. Kommissionen har desuden fraveget fra sin praksis i andre sager. Det er så meget desto vigtigere at tage hensyn til efterfølgende forhold i denne sag, som undersøgelsen overskred den frist på et år, der er omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 5.

64 Kommissionen er i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, tredje afsnit, forpligtet til at tage hensyn til alle relevante og behørigt dokumenterede bevisligheder, der fremlægges i forbindelse med undersøgelsen, hvilket i denne sag vil sige fra den 1. juli 1996 til den 1. juli 1999.

65 Sagsøgeren har subsidiært gjort gældende, at undersøgelsesperiodens udløb i denne sag ikke svarer til udløbet af den periode på fem år efter indførelsen af foranstaltningerne, der er omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, nemlig den 20. december 1997. Sagsøgeren er derfor af den opfattelse, at det under alle omstændigheder er nødvendigt at tage hensyn til forhold i en periode, der udløber den 20. december 1997 og ikke den 30. juni 1997.

66 Sagsøgeren har endelig understreget, at klagepunkterne hovedsageligt er begrundet i forhold i undersøgelsesperioden, men at disse forhold suppleres og bekræftes af efterfølgende forhold. Disse sidstnævnte forhold blev bragt til Kommissionens

kendskab i forbindelse med den administrative procedure, og institutionen kunne nemt have undersøgt dem.

67 Ifølge Kommissionen skal der ved vurderingen af sandsynligheden for, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade, kun tages hensyn til forhold i en referenceperiode, der ikke overskrider den sidste dag i femårsperioden. Det er følgeligt kun disse forhold, der kan begrunde, at foranstaltningerne opretholdes.

68 Kommissionen er af den opfattelse, at denne regel ikke er til hinder for, at undersøgelsesperioden udløber nogle måneder før femårsperiodens udløb.

69 Kommissionen har endelig understreget, at hvis repræsentanterne for EF-erhvervsgrenen anfører, at der er forhold i en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, der kan begrunde, at der træffes antidumpingforanstaltninger, burde de snarere indgive en ny klage end fremlægge disse forhold i forbindelse med en undersøgelse, der er indledt i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2.

— Rettens bemærkninger

70 I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 5, der svarer til artikel 11.4 i antidumpingaftalen under WTO, skal fornyede undersøgelser ved foranstaltningers udløb gennemføres i henhold til de bestemmelser om procedurerne for og gennemførelsen af undersøgelser, der navnlig er indeholdt i grundforordningens artikel 6. Heraf følger, at de samme proceduremæssige garantier vedrørende undersøgelsens gennemførelse skal overholdes ved opretholdelsen af foranstaltninger, efter at en periode på fem år er udløbet, som ved den oprindelige indførelse af foranstaltningerne.

71 Grundforordningens artikel 6, stk. 1, bestemmer, at »oplysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, [normalt ikke tages] i betragtning«.

72 Grundforordningens artikel 11, stk. 2, tredje afsnit, bestemmer:

»Ved gennemførelsen af undersøgelser i henhold til dette stykke skal eksportørerne, importørerne, repræsentanterne for eksportlandet og producenterne i Fællesskabet have lejlighed til at uddybe, afvise eller fremsætte bemærkninger til de spørgsmål, der er indeholdt i anmodningen om genoptagelse af en undersøgelse, og der skal drages konklusioner under behørig hensyntagen til alle relevante og behørigt dokumenterede bevisligheder, der fremlægges vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt foranstaltningernes bortfald indebærer sandsynlighed for, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade.«

73 I modsætning til, hvad der forekommer at være sagsøgerens opfattelse, fraviger denne bestemmelse ikke den regel, der er omhandlet i grundforordningens artikel 6, stk. 1, for fornyede undersøgelser ved foranstaltningers udløb. Den forpligtelse til at tage hensyn til »alle relevante bevisligheder«, som Kommissionen pålægges ved denne bestemmelse, omfatter de bevisligheder, der fremkommer ved en undersøgelse, som gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne i grundforordningens artikel 6.

74 Formålet med at fastsætte en undersøgelsesperiode og forbuddet mod at tage hensyn til efterfølgende forhold er at garantere, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative og pålidelige. Dette gælder både for undersøgelser, der gennemføres inden for rammerne af en fornyet undersøgelse, og for undersøgelser, der indledes i overensstemmelse med grundforordningens artikel 5. Følgeligt gælder reglen om, at oplysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, normalt ikke tages i betragtning, også for fornyede undersøgelser ved foranstaltningers udløb.

75 Udtrykket »normalt« i grundforordningens artikel 6, stk. 1, indebærer imidlertid, at der kan være undtagelser til denne regel. Det er i denne forbindelse udtalt, at det ikke kan påhvile fællesskabsinstitutionerne i beregningerne at inddrage oplysninger vedrørende en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, medmindre det fremgår af de pågældende oplysninger, at der er sket en ny udvikling, som gør det åbenbart, at den påtænkte indførelse af antidumpingtold ikke er på sin plads (Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 695, præmis 88).

76 Det er således et spørgsmål, om denne undtagelse kun vedrører det tilfælde, som Retten behandlede i dommen i sagen Sinochem mod Rådet, der er omtalt ovenfor i præmis 75, dvs. det tilfælde, hvor udviklingen efter undersøgelsesperioden er til hinder for indførelsen af foranstaltninger, eller om sådanne forhold ligeledes kan tages i betragtning, navnlig ved en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der er ved at udløbe, således at opretholdelsen af de pågældende foranstaltninger er begrundet. Det skal hertil bemærkes, at grundforordningen og antidumpingaftalen under WTO opstiller strenge betingelser for både indførelsen og opretholdelsen af foranstaltninger. Navnlig i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, er det en betingelse for, at beskyttelsesforanstaltningerne kan opretholdes efter udløbet af en periode på fem år, at de faktiske forhold, hvoraf der kan udledes en sandsynlighed for fornyet skade, fastslås ved en undersøgelse, der gennemføres i henhold til grundforordningen.

77 Det følger derimod af grundforordningen, at en antidumpingtold udløber, hvis resultaterne af en sådan undersøgelse ikke kan begrunde, at tolden opretholdes. Dette indebærer, at der ikke til støtte for, at tolden opretholdes, kan tages hensyn til forhold, der ligger efter undersøgelsesperioden. Dommen i sagen Sinochem mod Rådet, der er omtalt ovenfor i præmis 75, vedrører derfor alene det tilfælde, hvor der til støtte for, at en antidumpingtold ikke indføres eller opretholdes, tages hensyn til forhold, der ligger efter undersøgelsesperioden, og som ikke er fastslået i forbindelse med en undersøgelse, der gennemføres i overensstemmelse med de proceduremæssige garantier i grundforordningen og i antidumpingaftalen under WTO.

78 Forpligtelsen til udelukkende at basere opretholdelsen af antidumpingtold på oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med en undersøgelse, der gennemføres i overensstemmelse med grundforordningen og antidumpingaftalen under WTO, påvirkes således ikke af det forhold, at proceduren for den fornyede undersøgelse i denne sag — i modsætning til hvad der normalt burde være tilfældet i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 5 — varede mere end 12 måneder.

79 Hvad angår argumentet om, at Kommissionen burde have taget hensyn til alle forhold i perioden før den 20. december 1997, på hvilken dato femårsperioden for foranstaltningernes indførelse udløb, bemærkes først, at Kommissionen råder over skønsmæssige beføjelser ved valget af undersøgelsesperioden (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 86). Da proceduren for den fornyede undersøgelse nødvendigvis tager nogen tid, er det berettiget, at undersøgelsesperioden udløber nogle måneder inden udløbet af femårsperioden. De betragtninger om overholdelse af proceduremæssige garantier i forbindelse med en undersøgelse, der er redegjort for ovenfor, er dernæst til hinder for, at Kommissionen tager hensyn til forhold, der er opstået mellem undersøgelsesperiodens udløb og femårsperiodens udløb.

80 Sagsøgerens synspunkt er endelig i modstrid med sagsøgerens egne argumenter for, at denne sag antages til realitetsbehandling. Sagsøgeren kan nemlig ikke dels opnå en domstolsprøvelse af den fornyede undersøgelse ved foranstaltningernes udløb, som Kommissionen har gennemført i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, uden at dette kan afvises på grund af muligheden for at indlevere en ny klage, dels kræve, at der i forbindelse med denne domstolsprøvelse tages hensyn til forhold, der kan danne grundlag for en ny klage.

81 Sagsøgerens argument om, at Kommissionen burde have taget hensyn til forhold, der lå efter undersøgelsesperioden, kan således ikke tages til følge.

Klagepunkterne om vurderingen af sagens faktiske omstændigheder

Sagsøgerens argumenter

82 Sagsøgeren er af den opfattelse, at de forhold, som Kommissionen fik forelagt under proceduren for den fornyede undersøgelse, nødvendigvis måtte lede institutionen til at konkludere, at der var en sandsynlighed for fornyet skade. Sagsøgeren har anført, at Kommissionen har begået åbenbare fejlskøn for så vidt angår syv specifikke aspekter i den anfægtede afgørelse.

83 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Kommissionen har begået fejl vedrørende indførslernes omfang. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har taget hensyn til, at udviklingen i indførslernes omfang navnlig i slutningen af undersøgelsesperioden og efter dens udløb var et væsentligt indicium for fornyet skade. Sagsøgeren har i replikken kritiseret Kommissionen for, at den har undladt at lægge indførslerne fra Egypten og fra Polen sammen. Sagsøgeren har, for så vidt særligt angår importen fra Polen, påberåbt sig, at Kommissionen har begået en fejl vedrørende udviklingen under undersøgelsesperioden og efter dens udløb. Sagsøgeren har vedrørende importen fra Egypten kritiseret Kommissionen dels for ikke at have taget hensyn til, at importens nedgang i undersøgelsesperioden var af midlertidig karakter, dels for at have begået en fejl ved vurderingen af importens omfang i den samme periode, idet den mængde, der fremgår af den anfægtede afgørelse, afviger fra den mængde, som den egyptiske eksporterende producent har angivet i sin besvarelse af et spørgeskema.

84 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at Kommissionen ikke har taget hensyn til de konsekvenser, som den burde drage af det forhold, at indførslerne fra Polen og fra Egypten have vundet markedsandele i Fællesskabet.

85 Sagsøgeren har for det tredje kritiseret Kommissionen for at have begået et åbenbart fejlskøn vedrørende prisunderbuddet på importen. Kommissionen har for det første ikke taget hensyn til, at det var sandsynligt, at priserne igen ville ligge 30% under EF-erhvervsgrenens priser, hvis foranstaltningerne udløb. Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at der i den anfægtede afgørelse blev fastslået et prisunderbud på 4,5% for den egyptiske eksport og 4,6% for den polske eksport, til trods for at der forelå foranstaltninger, og at dette underbud gjorde det muligt for eksportørerne fra disse to lande at øge salgsmængden og vinde markedsandele. Kommissionen har under alle omstændigheder undladt at undersøge sandsynligheden for, at dette underbud fortsætter efter foranstaltningernes udløb. Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at priserne på ferrosilicium, der indføres fra Egypten og Polen, er faldet efter undersøgelsesperioden.

86 Sagsøgeren har for det fjerde anført, at Kommissionen har begået åbenbare fejl vedrørende sandsynligheden for, at eksporten fra Polen og Egypten omdirigeres til EF-markedet. Kommissionen har for det første ikke taget hensyn til den sandsynlige udvikling i verdensmarkedsprisen for ferrosilicium, der viser betydelig udsving. Hvad dernæst særligt angår den egyptiske eksporterende producent har Kommissionen begået en åbenbar fejl dels vedrørende de konklusioner, der skal drages af dennes udnyttelse af produktionskapaciteten og af omfanget af lagre, dels vedrørende dennes salgsfordeling. Hvad nærmere angår den polske eksporterende producent har Kommissionen ikke taget hensyn til dennes forventninger til udnyttelsen af produktionskapaciteten.

87 Sagsøgeren har for det femte gjort gældende, at Kommissionen har begået en åbenbar fejl vedrørende de konsekvenser, der skal drages af det forhold, at antidumpingforanstaltningerne har afhjulpet den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt.

88 For det sjette er sagsøgeren af den opfattelse, at Kommissionen ikke har taget hensyn til de konsekvenser, den burde drage af fastslåelsen af, at der fortsat fandt dumping sted under undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har hertil gjort gældende, at den dumping, der blev konstateret i denne periode, var betydelig. Anti-

dumpinglovgivningen i USA henviser udtrykkeligt til dette kriterium. Sagsøgeren har derfor anmodet Retten om at pålægge Kommissionen at angive, hvilket niveau den konstaterede dumping havde. Under retsmødet har sagsøgeren præciseret, at den dumpingmargen, der blev konstateret under den oprindelige undersøgelse, var 61% for indførslerne fra Egypten og 44% for indførslerne fra Polen, hvilket var særligt høj. Det forhold, at der fortsat fandt dumping sted, mens foranstaltningerne fandt anvendelse, og at disse afhjalp skaden, er et meget vigtig bevis for, at det er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne. Sagsøgeren er desuden af den opfattelse, at beviset for, at den polske og den egyptiske eksporterende producent ikke har opfyldt deres tilsagn i den periode, hvor foranstaltningerne fandt anvendelse, er endnu et indicium for sandsynligheden for fornyet skade. Sagsøgeren har derfor anmodet Retten om at opfordre Kommissionen til at fremlægge de rapporter, som disse eksporterende producenter har udarbejdet om opfyldelsen af deres tilsagn.

89 Sagsøgeren har for det syvende kritiseret Kommissionen for ikke at have taget hensyn til, at EF-erhvervsgrenen var i en sådan situation, at fornyet skade var sandsynlig.

Rettens bemærkninger

90 Det bemærkes indledningsvis, at det følger af det, der er fastslået ovenfor i præmis 70-81, at sagsøgeren ikke kan anfægte lovligheden af den anfægtede afgørelse ved at påberåbe sig forhold, der ligger efter undersøgelsesperioden.

91 Det bemærkes herefter, at Kommissionen for at begrunde et forslag om, at foranstaltningerne opretholdes, skal fastslå, at der foreligger konkrete omstændigheder, hvoraf det kan udledes, at det ikke blot er muligt, men sandsynligt, at der igen vil finde skadevoldende handlinger sted.

92 Kommissionen skal i den forbindelse tage hensyn til udsvingene i verdensmarkedsprisen for ferrosilicium. Begge parter har anført, at prisudviklingen og udviklingen af andre vilkår på dette marked er svære at forudse. Det følger heraf, at prisen og de andre vilkår på verdensmarkedet kan udvikle sig i en sådan retning, at det lige såvel kan anspore de polske og egyptiske eksportører til at fastsætte deres pris til et niveau, der kan være skadelig for EF-erhvervsgrenen, som til et ikke-skadeligt niveau. Da markedets ustabilitet imidlertid gør det umuligt at lave begrundede forudsigelser om dets udvikling, kan det ikke udledes, at det er i eksportørernes interesse igen at beregne priser, der er skadelige for EF-erhvervsgrenen.

93 Kommissionen skal i denne sag ligeledes tage hensyn til, at de pågældende eksportørers pristilsagn er blevet godtaget. Disse eksportører har derfor draget fordel af, at deres varer i Fællesskabet er blevet solgt til et ikke-skadeligt prisniveau, hvilket ikke havde været tilfældet, hvis de var blevet pålagt antidumpingtold.

94 Kommissionen har i denne forbindelse i 18. betragtning til den anfægtede afgørelse navnlig fastslået, at de priser, som de egyptiske og de polske eksporterende producenter beregnede ved eksport til Fællesskabet, var højere i undersøgelsesperioden end det ikke-skadevoldende niveau, der lå til grund for de pristilsagn, som Kommissionen havde godtaget fra dem. Denne konstatering er ikke blevet direkte anfægtet af sagsøgeren, der i replikkens punkt 42 udtrykkeligt har anført, at virksomheden ikke har bestridt, at de egyptiske og de polske eksporterende producenter opfyldte deres tilsagn i undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har ganske vist ligeledes i replikken rejst spørgsmål om en eventuel misligholdelse af disse tilsagn før og efter undersøgelsesperioden, og den har anmodet Retten om at indlede en undersøgelse heraf. Denne argumentation kan imidlertid ikke svække de konstateringer vedrørende undersøgelsesperioden, der fremgår af 18. betragtning til den anfægtede afgørelse.

95 Den omstændighed, at de polske og egyptiske eksporterende producenter på eget initiativ har beregnet priser, der var højere end de priser, som de i henhold til tilsagnene var forpligtede til at beregne, er et indicium for, at disse virksomheder ikke har søgt at sælge deres varer til den lavest mulige pris med henblik på at øge

salgsmængden og vinde yderligere markedsandele. Det kan således ikke på grundlag af de eksporterende producenters opførsel i undersøgelsesperioden konkluderes, at disse automatisk vil gå tilbage til beregne en skadevoldende pris, blot fordi foranstaltningerne udløber.

96 Sagsøgerens specifikke klagepunkter skal behandles i lyset af ovenstående betragtninger.

97 Hvad for det første angår klagepunktet om udviklingen i indførslernes omfang skal det først bemærkes, at sagsøgeren ikke har bestridt nøjagtigheden af de talmæssige opgørelser i 16. betragtning til den anfægtede afgørelse, der er baseret på statistikker fra De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Eurostat), og som vedrører omfanget af indførslerne fra de pågældende to lande. Det skal dernæst bemærkes, at Kommissionen ikke kunne tage hensyn til udviklingen af indførslerne efter undersøgelsesperioden med henblik på at begrunde, at de omhandlede foranstaltninger opretholdes (jf. ovenfor, præmis 70-81).

98 Den kritik, der er fremført mod Kommissionen for at have undladt at lægge indførslerne fra Egypten og fra Polen sammen ved vurderingen af sandsynligheden for fornyet skade, er faktisk og retligt ubegrundet og bør således forkastes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens spørgsmål om, hvorvidt kritikken første gang kunne gøres gældende i replikken. I 34. betragtning til den anfægtede afgørelse har Kommissionen anført, at »importen fra Egypten og Polen tilsammen var betydelig«. Selv om Kommissionen ikke har anført talstørrelser for disse indførsler i den anfægtede afgørelse, kan sagsøgeren dog ikke gøre gældende, at institutionen ikke har taget hensyn til de samlede indførsler fra de pågældende to lande.

99 Hvad særligt angår indførslerne fra Polen har sagsøgeren navnlig bestridt udtalelsen i Kommissionens skrivelse af 25. marts 1999 om, at stigningstakten for indførsler fra dette land faldt i undersøgelsesperioden, og importniveauet var stabilt i 1997 og 1998. Denne sidste udtalelse er ikke gentaget i den anfægtede afgørelse, hvori det i 34. betragtning med henvisning til den periode, der blev taget i betragtning ved vurderingen af skaden, er anført, at indførslerne fra Polen »steg [...], om end fra et lavt udgangspunkt«. Det kan under disse omstændigheder ikke udledes af udtalelserne i skrivelsen af 25. marts 1999, der vedrører en periode, som ligger efter undersøgelsesperioden, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en åbenbar fejl for så vidt angår udviklingen i indførslernes omfang.

100 Sagsøgerens argumentation kan heller ikke give anledning til at fastslå, at Kommissionen åbenbart ikke har taget hensyn til udviklingen i indførslerne fra Polen i undersøgelsesperioden. Det er i denne forbindelse ufornødent, at Retten tager stilling til de forskellige beregninger, som parterne har foretaget på grundlag af tal, sagsøgeren har fremlagt vedrørende den gennemsnitlige kvartalsvise import fra Polen, idet disse beregninger vedrører perioden efter undersøgelsesperioden. De tal, som den anfægtede afgørelse indeholder for den periode, der blev taget i betragtning ved vurderingen af en eventuel skade, viser derimod en meget betydeligt stigning i indførslerne fra Polen mellem 1993 og 1995, et svagt fald i 1995 og en betydelig stigning i undersøgelsesperioden, navnlig i de sidste to kvartaler. Det fremgår ikke af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen ikke har taget hensyn til denne udvikling.

101 Da disse forøgede indførsler ikke fandt sted til skadevoldende priser, har Kommissionen imidlertid ikke begået en åbenbar fejl ved at fastslå, at den ikke heraf kunne udlede, at der var sandsynlighed for fornyet skade.

102 Hvad særligt angår indførslerne fra Egypten har sagsøgeren ikke godtgjort, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse ikke har taget hensyn til, at nedgangen var midlertidig. Som det er fastslået ovenfor i præmis 92, var det på grund af

udsvingene i verdensmarkedsprisen for ferrosilicium nemlig ikke muligt for Kommissionen at forudse, at eksporten fra Egypten til Fællesskabet ville stige, og at prisen ville være skadelig for EF-erhvervsgrenen. Sagsøgeren har endvidere ikke fremlagt noget konkret element, hvoraf Kommissionen kunne udlede, at en sådan prisudvikling var sandsynlig.

103 Endelig bør klagepunktet om forskellen mellem det tal, der fremgår af den anfægtede afgørelse vedrørende indførslerne fra Egypten i undersøgelsesperioden (11 098 tons), og det tal på 18 564 tons, som den egyptiske eksporterende producent angav for samme periode, forkastes. Kommissionen har nemlig i svarskriftet forklaret denne forskel med, at det ud fra statistikkerne forekommer, at en stor del af den mængde, der er anført af den eksporterende producent, er indført i Fællesskabet efter undersøgelsesperioden eller er solgt videre uden for Fællesskabet. Sagsøgeren har ikke bestridt denne sandsynlige forklaring.

104 Hvad for det andet angår klagepunktet om, at Kommissionen ikke har taget hensyn til de konsekvenser, som kan drages af det forhold, at indførslerne fra Egypten og Polen havde vundet markedsandele i Fællesskabet, skal det bemærkes, at sagsøgeren heller ikke har bestridt de faktiske konstateringer, der fremgår af den anfægtede afgørelse herom. Det fremgår af den anfægtede afgørelse, at disse indførslers markedsandel ganske vist steg, men at den var lav i undersøgelsesperioden (henholdsvis 1,8% og 4,8%) og i de forudgående år. I en situation, hvor prisniveauet i Fællesskabet gør det muligt for producenterne i Fællesskabet at opnå ikke ubetydelige overskud, kan det forhold, at disse indførsler har vundet markedsandele, imidlertid ikke i sig selv gøre det sandsynligt, at der igen vil blive forvoldt skade i tilfælde af, at foranstaltningerne udløber.

105 Hvad for det tredje angår klagepunktet om prisunderbuddet på indførslerne har sagsøgeren anført tre forskellige kritikpunkter. Sagsøgeren har vedrørende det første punkt ikke godtgjort, at det er sandsynligt, at underbuddet på indførslerne fra Egypten og Polen vil stige til 30% i tilfælde af, at de omhandlede

foranstaltninger udløber. Som det er anført ovenfor i præmis 93, har de pågældende eksporterende producenter afgivet pristilsagn, således at de oppebærer de højere priser, som de beregner. Under disse omstændigheder kan foranstaltningernes udløb ikke i sig selv automatisk medføre en så væsentlig nedsættelse af priserne.

106 Det skal for så vidt angår det andet kritikpunkt bemærkes, at det underbud, der i den anfægtede afgørelse blev konstateret for undersøgelsesperioden, nemlig henholdsvis 4,6% og 4,5% for indførslerne fra Polen og indførslerne fra Egypten, ikke gør det muligt at konkludere, at fornyet skade er sandsynlig. Kommissionen har nemlig i den anfægtede afgørelse fastslået, at de foranstaltninger, der blev truffet i 1992, afhjalp skaden til trods for det vedvarende underbud, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt.

107 Det er endelig vedrørende det tredje kritikpunkt om, at priserne på de indførte varer fra Egypten og Polen faldt efter undersøgelsesperioden tilstrækkeligt at bemærke, at sådanne forhold, som ovenfor redegjort for i præmis 70-81, ikke kan begrunde, at foranstaltningerne opretholdes.

108 Hvad for det fjerde angår klagepunktet om, at Kommissionen ikke har taget hensyn til sandsynligheden for, at udførslerne fra Polen og Egypten omdirigeres til Fællesskabet, skal det indledningsvis bemærkes, at udsvingene i den pågældende verdensmarkedspris naturligvis indebærer en risiko for en sådan omdirigering. En sådan risiko er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkelig til at fastslå, at en sådan omdirigering er sandsynlig, og endnu mindre at den vil foregå til skadevoldende priser.

109 Argumentet om, at Kommissionen har undervurderet muligheden for, at den egyptiske eksporterende producents eksport omdirigeres til fællesskabsmarkedet, bør af de samme grunde forkastes. Ganske vist er denne eksporterende producents 94%'s udnyttelse af produktionskapaciteten i undersøgelsesperioden ikke til hinder for, at han beslutter at omdirigere en del af sit salg til

fællesskabsmarkedet, da udførslerne til dette marked i denne periode kun udgjorde en mindre del af producentens samlede eksport. Det varelager, som den egyptiske eksporterende producent har angivet, giver ligeledes mulighed for at konkludere, at producenten kan forøge sine udførsler til Fællesskabet. Disse forhold er imidlertid ikke tilstrækkelige til at fastslå, at en sådan forøgelse er sandsynlig.

110 Kommissionen har vedrørende fordelingen af den egyptiske eksporterende producents salg erkendt, at den i 37. betragtning til den anfægtede afgørelse har begået en fejl ved at anføre, at den procentdel af producentens salg, der var beregnet til fællesskabsmarkedet, faldt fra 68% i 1995 til 45% i undersøgelsesperioden. Den procentdel af producentens salg, der gik til Fællesskabet, havde faktisk været 25% i undersøgelsesperioden. Denne fejl kan imidlertid ikke påvirke resultatet af Kommissionens vurdering af sandsynligheden for fornyet skade. Selv om det er muligt for den egyptiske eksporterende producent at omdirigere en væsentlig del af sit salg til fællesskabsmarkedet, er det ikke muligt heraf at udlede, at en sådan omdirigering er sandsynlig, når der tages hensyn til svingningerne i verdensmarkedsprisen.

111 Hvad nærmere angår mulighederne for, at den polske eksporterende producents udførsler omdirigeres, har sagsøgeren ikke godtgjort, at Kommissionen har begået en åbenbar fejl. Hvad angår argumentet om, at Kommissionen ikke har taget hensyn til den eksporterende producents forventninger til anvendelsen af dennes produktionskapacitet, skal det indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren ikke har bestridt Kommissionens konstatering af, at producentens kapacitetsudnyttelse var på 93% i undersøgelsesperioden. Ved vurderingen af sandsynligheden for fornyet skade skal Kommissionen naturligvis ikke blot tage hensyn til kapacitetsudnyttelsen i undersøgelsesperioden, men ligeledes til den eksporterende producents forventninger til den fremtidige udnyttelse af kapaciteten, som Kommissionen har modtaget oplysninger om i forbindelse med undersøgelsen. Det forhold, at den polske eksporterende producent for årene 1997 og 1998 forventede en kapacitetsudnyttelse på 84,7% og dermed en større ledig produktionskapacitet end i undersøgelsesperioden, er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkeligt til at godtgøre, at denne ledige kapacitet vil blive anvendt på at øge udførslerne til Fællesskabet, og at disse udførsler vil ske til skadevoldende priser.

112 Sagsøgeren har i denne forbindelse desuden bestridt den udtalelse, der fremgår af 41. betragtning til den anfægtede afgørelse, og som af sagsøgeren er taget ud af sin kontekst, hvorefter »det kun [er] muligt at øge eksporten til Fællesskabet på bekostning af hjemmemarkedssalget eller eksporten til andre tredjelande, hvilket gør en sådan strategi endnu mindre sandsynlig«. Denne påstand findes i et ræsonnement, der skal forklare, at det ikke ville være en økonomisk rationel handling for den polske eksporterende producent at søge at vinde yderligere markedsandele i Fællesskabet ved at nedsætte sine priser, hvis antidumpingforanstaltningerne bortfalder, idet han har kunnet konsolidere sin position på dette marked samtidig med, at han har solgt til ikke-skadevoldende priser.

113 Denne vurdering modsiges ikke af de talværdier, som den polske eksporterende producent har fremlagt, og som sagsøgeren har omtalt, hvoraf fremgår, at producenten har øget sine udførsler til Fællesskabet i undersøgelsesperioden sammenlignet med 1996, mens hans salg på det nationale marked og til andre lande er faldet. Salgsforøgelsen i Fællesskabet i undersøgelsesperioden er ikke sket til skadevoldende priser.

114 Hvad for det femte angår det klagepunkt, der er begrundet i, at skaden er afhjulpet, skal det blot bemærkes, således som anført ovenfor i præmis 53, at det ikke alene på grundlag af det forhold, at antidumpingforanstaltningerne afhjalp skaden, kan fastslås, at fornyet skade er sandsynlig i tilfælde af foranstaltningernes udløb.

115 Hvad for det sjette angår klagepunktet om, at Kommissionen ikke har taget hensyn til de konsekvenser, som den burde have draget af det forhold, at der fortsat fandt dumping sted i undersøgelsesperioden, skal det først bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse hverken har udtalt sig om, hvorvidt der fortsat fandt dumping sted i denne periode eller om den eventuelle dumpingmargen. Kommissionen var i den forbindelse berettiget til kun at undersøge spørgsmålet om sandsynligheden for fornyet skade, da foranstaltningerne kun kunne opretholdes, hvis der forelå en sådan sandsynlighed.

116 Det skal hertil tilføjes, at der i denne sag ved vurderingen af sandsynligheden for fornyet skade — i modsætning til sagsøgerens opfattelse — ikke skal tages hensyn til dumpingmargenen og det forhold, at der fortsat fandt dumping sted. Den skade, som EF-erhvervsgrenen eventuelt kunne lide ved pristilsagnenes udløb, afhænger i det væsentlige af underbuddet på indførslerne. Størrelsen af den dumpingmargen, der måske har eksisteret i foranstaltningernes gyldighedsperiode, kan ikke direkte øve indflydelse herpå. I tilfælde af, at en antidumpingtold, hvis sats svarer til dumpingmargenen, bortfalder, kan denne dumpingmargen naturligvis have en indflydelse på underbuddet på de indførsler, der foretages efter bortfaldet af en sådan told. I denne sag skal det imidlertid bemærkes, dels at den egyptiske og den polske eksporterende producent har afgivet pristilsagn, dels at satsen for den antidumpingtold, der er indført ved forordning nr. 3642/92, blev fastsat på grundlag af skadestærsklen og ikke på grundlag af den dumpingmargen, der blev konstateret på det tidspunkt.

117 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan udlede af den omstændighed, at der i henhold til lovgivningen i USA i forbindelse med en procedure for fornyet undersøgelse ved en foranstaltnings udløb kan tages hensyn til dumpingmargenens størrelse ved vurderingen af sandsynligheden for, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, at Kommissionen i denne sag er forpligtet til at tage hensyn til denne faktor.

118 Klagepunktet om, at Kommissionen ikke har taget hensyn til de konsekvenser, som den burde have draget af, at der fortsat eller igen fandt dumping sted i undersøgelsesperioden, og af dumpingniveauet, er derfor ubegrundet. Hvad i denne sammenhæng angår argumentet om, at pristilsagnene ikke er blevet overholdt, skal det bemærkes, at sagsøgeren har erkendt, dels at tilsagnene er blevet overholdt i undersøgelsesperioden, dels at de pågældende foranstaltninger har afhjulpet skaden. Under disse omstændigheder forekommer det ikke godtgjort, at den manglende overholdelse af pristilsagnene før undersøgelsesperioden — såfremt dette i øvrigt må anses for godtgjort — burde have ført Kommissionen til at vurdere sandsynligheden for fornyet skade anderledes. De undersøgelsesforanstaltninger, som sagsøgeren har anmodet om vedrørende spørgsmålet om dumpingniveauet og pristilsagnenes overholdelse, skal derfor ikke indledes, og det er i øvrigt ikke nødvendigt at tage stilling til, om anmodningerne i replikken kan antages til realitetsbehandling.

119 Hvad for det syvende og sidste angår klagepunktet om, at Kommissionen ikke har taget hensyn til, at EF-erhvervsgrenen var i en sådan situation, at fornyet skade var sandsynlig, skal det bemærkes, at sagsøgeren i det væsentlige har påberåbt sig, at erhvervsgrenen har tabt markedsandele i Fællesskabet. Kommissionen har i denne forbindelse fastslået, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, at EF-erhvervsgrenen til trods for, at den har tabt markedsandele, har kunnet forøge sit overskud. Ifølge sagsøgerens angivelser var dette overskud tilmed højere i undersøgelsesperioden end i de forudgående år. Under disse omstændigheder begik Kommissionen ikke en åbenbar fejl ved at finde, at fornyet skade ikke er sandsynlig, til trods for at EF-erhvervsgrenen har tabt markedsandele.

120 Det skal tilføjes, at sagsøgerens synspunkt om, at samtlige de forhold, som Kommissionen havde fået forelagt, nødvendigvis måtte lede den til at fastslå, at fornyet skade var sandsynlig i tilfælde af foranstaltningernes udløb, ligeledes er ubegrundet. Samtlige de forhold, som sagsøgeren har redegjort for, viser, at muligheden for fornyet skade ikke kan udelukkes. Denne blotte mulighed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at begrunde, at foranstaltningerne opretholdes.

121 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen har foretaget et åbenbart fejlskøn ved at konkludere, at sandsynligheden for, at der igen vil blive forvoldt skade i den forstand, som udtrykket anvendes i grundforordningens artikel 11, stk. 2, ikke er fastslået. Kommissionen bør derfor frifindes.

Sagens omkostninger

122 I henhold til artikel 87, stk. 2, i procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Meij Lenaerts Potocki

Jaeger Pirrung

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juni 2001.

H. Jung

Justitssekretær

A.W.H. Meij

Afdelingsformand